

॥ श्रीः ॥

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(तृतीयशतकम्)

(प्रभद्रकम्) वनगिरिमूर्धनि स्थितमभीक्ष्य पुष्पित-

द्रुममिव सुन्दरं विकचधीदवीयसीम् ।

तनुसुषमामथास्य करुणाप्रभावतो

बहुतृणगोचरां वदति विस्मितो मुनिः ॥

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து

ஸ்ரீ வேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிகஸ்வாமி அதற்கு ஸம்ஸ்க்ருத
மொழி பெயர்ப்பாக அருளிச் செய்த

॥ प्रतिबिम्बलहरी - तृतीयशतकम् ॥

முதல் திருவாய்மொழி

முடிச்சோதியாய்

திருவாய்மொழிப் பாவகை— நாலடித்தாழிசை.

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—शार्दूलविक्रीडितम् ।

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அளப்பரிய வடிவழகை
உடையவனாக இருக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—सौन्दर्यभूमवत्त्वम् ॥

முடிச் சோதியாய் உனது முகச் சோதி மலர்ந்ததுவோ ?
அடிச் சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ ?
படிச் சோதி ஆடையொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொன்
கடிச் சோதி கலந்ததுவோ ? திருமாலே ! கட்டுரையே.

लक्ष्मीमुग्ध ! मुखस्य धाम किमु ते फुल्लं किरीटात्मना ?
 धामाथो नु पदस्य पीठकमलं जातं विकासोज्ज्वलम् ? ।
 किं वा तेऽथ निसर्गभाम्बरयुतानेकाङ्गभूषात्मना
 ज्योतिर्ह्येवमयं कटेविसृमरं ब्रूया निरूप्य स्वयम् ॥

கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கை ஒவ்வா
 சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது
 ஒட்டுரைத்திவ்வுலகு உன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்
 பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி.

2

उक्ते ते हि निरूप्य पद्ममयते साम्यं न दृक्-पद्-करैः
 तप्तं धृष्टमथानघं च कनकं श्रीवर्णं धाम्नस्तथा ।
 लोकोऽयं तव साम्यकीर्तनरतः प्रायो निहीनोपमाः
 वक्ष्यन्तोत्तमधाम ! फल्गु निखिलं ते चाप्यवद्यावहम् ॥

பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின் இகழ்ந்து பின் மற்றோர்
 பரஞ்சோதி இன்மையின் படியோவி நிகழ்கின்ற
 பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்
 பரஞ்சோதி கோவிந்தா ! பண்புரைக்கமாட்டேனே.

3

ज्योतिस्त्वं परमं त्वदत्र परमं ज्योतिर्न यद्विद्यते
 ज्योतिर्निस्सम ! तुङ्ग ! हेऽति विपुलं लोकं स्वसंकल्पतः ।
 स्रष्टर्नः परमातिधाम ! न खलु ते गोविन्द ! वक्तुं गुणान्
 हन्ताहं प्रभवामि तुङ्गललितान् पारम्यसौशील्यतः ॥

மாட்டாதே ஆகிலும் இம்மலர் தலை மாஞாலம்
 மாட்டாய் மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க
 மாட்டாய் பல சமய மதி கொடுத்தாய், மலர் துழாய்
 மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே !

4

पद्माज्जातमिदं बृहत् जगदहो कर्तुं मनो न क्षमं
 पद्मश्रीसुभगे तवायि ! वपुषि प्रारभ्य कालाद्बहोः ।

तच्चिन्ताविमुखान्यदाः पुनरलं नाना मतान्यप्यधाः

त्वं फुल्लत्तुलसीपरं निजमनः क्लिश्यन्न किं स्यात् जगत् ? ॥

வருந்தாத அருந்தவத்த மலர்க்கதிரின் சுடருடம்பாய்
வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக அளிப்பாய் சீர் எங்குலக்க ஒதுவனே.

5

निर्यत्नं किल कृच्छ्रवृत्तसुतपोलभ्यं विकासोज्ज्वलं

भारूपं वपुराप्तवन् ! स्वयमतिज्ञानाकृते ! सर्वतः ।

निर्वेलं स्थित ! भावि-भूत-विभवत्कालोऽवसि त्वं जगत्

सर्वं ते गुणजातमस्मि किमहं कात्स्न्येन वक्तुं क्षमः ? ॥

ஒதுவார் ஒத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமும்
சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் ! பூவின் மேல்,
மாது வாழ் மார்பினாய் ! என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே?

6

तत्तल्लोकगतत्तदादृतविधाध्येतृप्रपञ्चोदितो

वेदस्ते सुगुणैकदेशविरतः साधुर्न चैवान्यथा ।

पुष्पैर्युक्तनिजक्षमागतुलसीमौले! पयोजासना-

वासस्थानभुजान्तरङ्ग! तव किन्नूक्त्वा वदेयं गुणान्? ॥

வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை
மூழ்த்த நீர் உலகெல்லாம் படை என்று முதல் படைத்தாய்
கேழ்த்த சீரரன் முதலாக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து
சூழ்த்தமார் துதித்தால் உன் தொல் புகழ் மாதூனாதே?

7

स्तोतारो बहवो भवन्तु किमतः? संकल्पतस्सृष्टवन् !

नीरौघे “सृज सर्वलोक”मिति तं काष्ठाननं पूर्वतः ।

उद्यत्सद्गुणशालिभर्गमुखसद्देवीकशक्त्युज्ज्वलाः

देवा व्याप्य यदि स्तुवन्ति सहजा कीर्तिस्तु दुष्येत्तव ॥

மாதூனாச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
மாதூனா ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்
மாதூனா வான் கோலத்தமரர் கோன் வழிபட்டால்
மாதூனா உனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே.

8

निर्मालिन्यमहश्शरीर ! विकचन्नैवाप्यहो संकुचन् !

निर्मालिन्यमते ! समस्त ! निखिलं संनिर्वहन् ! वेधसि ।

निर्मालिन्यविशालभूषणयुते कीर्त्या सुरेशे रते

निर्मालिन्यपदाम्बुजस्य तव किं म्लानि महो नान्नुयात् ॥

மழுங்காத வைநுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் !
தொழுங்காதல் களிற்றளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே;
மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்
தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே.

9

अक्षीणात्मशिताग्रचक्रसुभगश्रीदक्षिणप्रान्त ! हे !

व्रातुं सेवनकामुकं गजमितोऽभासीरुदञ्चन् खगम् ।

निर्मोधात्मधियाऽऽयुधेन कमलाज्जाते जगत्युद्यते

व्रातुं दास्यमयान् ज्वलत् किमु भवत्तेजो विलीयेत हा ! ॥

மறையாய நளல் வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே !
முறையாலிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய் !
|றையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்
இறையாதல் அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தலிது வியப்பே.

10

नास्तिवयच्छलकृत्-चतुश्श्रुतिहृदि द्योतत्-ज्वलद्धाम भोः !

स्वामित्वेन समस्तलोकमिममुत्पाद्यारचय्योद्धृतम् ।

भुवत्वोद्गीर्यं च मानमप्यकुरुथाः अर्धेन्दुमौलेविधेः

शक्रस्येश्वरबुद्धिना स्तुतिपदे चासीति को विस्मयः ॥

வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை
சயப்புகழார் பலர் வாழும் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்குமொலிமுந்நீர் ஞாலத்தே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

सुश्लिष्टाकल्पमङ्गैरनुपमसुषमं वक्ति निस्सीमदीप्तं
स्वान्तस्वादुस्वदेहं सुखभजनपदं मण्डिताङ्गं महिष्या ।
स्तोत्रातिक्रान्तकीर्तिं मलिनिमरहितौज्ज्वल्यमिष्टौपवाह्यं
वीताश्रयत्रिणेत्रप्रभृतिसुरनुतिं चित्रसौन्दर्यविद्धम् ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

आश्रया अपि यद्गता न हि तथा सद्ज्ञानवेदोदिते
कैङ्कर्यान्वितनैकवासविपुलां शास्त्रा शठारातिना ।
नत्वोक्ते कुरुकामसंशयधिया पङ्क्तिस्सहस्रेऽमुका
नादाढ्यत्रिजले जगत्पुदयदा छिन्नां विधत्ते जनिम् ॥

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி
முந்நீர் ஞாலம்

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्-शार्दूलविक्रीडितम् ।

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—தன் திருமேனியினின்று
உலகைப் படைத்தருளும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः — तनुविहितजगत्कृत्यसौभाग्ययोगः

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रभद्रकम्) वनगिरिसुन्दराङ्गसुषमां यथेप्सितं

पिहितमुखस्सुधाब्धितटगः पिपासितः ।

इव निजभोगकुण्ठनकरेन्द्रियैर्हतो

न भजति यत् च्युतोऽहमिति खिद्यते ततः ॥

முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம் முகில் வண்ணனே !
அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன்
வெந்நாள் நோய் வீய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவனே.

1

तीर्थैर्नस्त्रिविधैर्वृतस्य जगतः स्त्रष्टः ! पयोदोपम-

स्वान्तादौ त्वदुपागताङ्गसरणौ भ्रान्तस्स्थितोऽहं गदम् ।

अत्युष्णं समयं विहत्य दुरितं छित्त्वा समूलं कदा

त्वामासाद्य भवेयमेष भवता योगं प्रपन्नः पुनः ॥

வன்மா வையமளந்த எம் வாமனா ! நின்
பன் மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்
தொன் மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலறிந்து
நின் மா தாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ ?

2

காठिन्येतமஹாமஹீதலமিতে ! மஹாமன ! த்வம்ஹா-
 நானாக்ரிடனஜ்ம்ஜாதலுதனோஸநாடிரஹ் ஶூஶ்ரலா : ।
 ஘ோராணா் மஹதா் சமூலதலிதா : க்ருத்வாஹசாமாப்ய தே-
 தஸ்ம்ந் பாடமித : கதா நு ஶவிதா ச்யக் ப்ரதிஸ்டாமஹ ! ॥

கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
 எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்தவித்த எந்தாய் !
 பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலரு
 சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே.

நிஸ்ஸஹரதூரங்மயஸ்டிநிஹதா் ஶ்ரீஶாரதாஜௌ சமா்
 சேநா் க்ஷேத்ரவரான்தரா நிஹதவந்! ஶ்வாமிந்! ஶூடுஸ்டாத்மந : ।
 தேஹஸ்ய ப்ரதநம் ந ஶக்யத இதம் ஷேதும் கதம் த்வாமஹ்
 ப்ராப்தஸ்யாமிதி தத் நிஸ்ஸமமயி ! ஶ்ரூயா உபாயம் மம ॥

சூழ்ச்சி ஞானச் சுடரொளியாகி என்றும்
 ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய் !
 தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ்
 வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை அருளாய் வந்தே.

ஸர்வாஶ்ரஜநதக்ஷத்யோஶுதிமய ! ஶ்வாமிந் ! சதா ஶர்வத :
 ஶூஶ்ரிக்ஷத்யயுதாஶிபூர்ண ! ஶவத : ப்ராஶ்ரண்யமந்யத்ர மே ।
 த்யக்த்வா தே சமயா பதே ஶூஶ்ரமஹ் வத் யதா த்வம் ததா
 க்ருத்வா நூதநமாத்மநோஸ்வதரணம் ஶ்ரூயா த்யேதா மயி ॥

வந்தாய் போலே வந்துமென் மனத்தினை நீ
 சிந்தாமல் செய்யாய் இதுவே இதுவாகில்
 கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த
 எந்தாய் ! யானுன்னை எங்கு வந்தணுகிற்பனே.

ஸ்வாகத்யேவ ரகாதிதம் மம மனஸ்சைத்யில்யஸர்வாஜிதம்
 நாபி த்வம் க்ருஷே சமேத்ய யதிதம் ஶ்ரூயாதுபேக்ஷா தூஷா ।

गुच्छस्फोततमातसीसुमसमश्लाघ्यात्मकान्तिं दधत्

मत्स्वामिन् ! अभिगम्य हा ! परिसरं पद्ये क्व वाऽहं तव ? ॥

கிற்பன் கில்லன் என்றிலன் முனநாளால்

அற்பசாரங்கள் அவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்

பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா ! நின்

நற் பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதெஞ்ஞான்றே ?

6

पूर्वं संविहितं चरेयमितरन्नैवेति संकल्प्य तत्

कर्तुं शक्तियुतो न चाभवमहो स्वल्पं त्वसारं बहु ।

आस्वाद्य त्वदपागतो बहुसहस्रात्मौघकारिन् ! प्रभो !

श्रीसत्स्वर्णसुभाङ्घ्रिसङ्गतियुतस्स्यां हा ! कदाऽहं तव ॥

எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி நெஞ்சே !

மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பமுந்தி

எஞ்ஞான்றுமெங்குமொழிவற நிறைந்து நின்றி

மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே.

7

भो ! भो ! मानस ! मे यथार्थं धिषणाहीनस्य कर्मोदिते

जन्मन्यत्र निरन्तरं च सततं मग्नस्य संसीदतः ।

पूर्णस्याविरतं यथार्थं धिषणाज्योतिर्मयस्यात्मनः

सर्वत्राऽपि सदा स्थितस्य भविता लाभो नु कृण्वस्य सः ॥

மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்

ஒவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றுமிலேன்

பாவு தொல் சீர்க்கண்ணா ! என் பரஞ்சுடரே !

கூவுகின்றேன் காண்பான் எங்கெய்தக் கூவுவனே ?

8

आविश्यामितदुःखदाघनिवहं त्यक्तुं समर्थो न वा

नैवाथाविरतं त्वदङ्घ्रिविनातिं कर्तुं समर्थोऽस्म्यहम् ।

नित्यव्याप्तनिसर्गसद्गुण ! पर ! ज्योतिर्मय ! त्वामहं

द्रष्टा कृष्ण ! समाह्वयामि च कुतो त्वाहूतिमाप्त्यै दधे? ॥

கூவிக் கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று
பாவிவேன் புல காலம் வழிதிகைத்தலமர்கின்றேன்
மேவியன்றானிரை காத்தவன் உலகமெல்லாம்
தாவிய அம்மானை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே.

9

क्रन्दं क्रन्दमतीव घोरदुरितैः गर्ते स्थितः कल्पिते

पापिष्ठश्चिरतः पथस्खलनतस्सीदामि मोहं गतः ।

पूर्वं गोकुलरक्षणं कृतवता सासक्ति; लोकान् समान्

संक्रान्तेन भजेय कुत्र हि पुनस्सङ्गं त्वहो स्वामिना? ॥

தலைப்பெய் காலம் நமன் தமர் பாசம் விட்டால்
அலைப் பூணுண்ணும் அவ்வல்லல் எல்லாம் அகலக்
கலைப் பல் ஞானத் தென் கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு
நிலை பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே.

10

अन्ते काल उपागतैर्यमभटैर्मुक्तेऽथ पाशे शुचां

वैयाकुल्यकृतां यथा च गलनं तासां समासां भवेत् ।

विद्यानैकधियं समीक्ष्य मम हा ! कृष्णं गृहीत्वा तथा

नित्यत्वं मम जीव एष सुभगं प्राप्य स्थिरश्चेतसा ॥

உயிர்கள் எல்லா உலகமுமுடையவனை
குயில் கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
செயிரில் சொல்லிச்ச மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
உயிரின் மேலாக்கை ஊனிலை ஒழிவிக்குமே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

स्रष्टा क्रान्ता च लोकान् हृतधरणिभरोऽनन्यभोग्याङ्घ्रियुग्मः
चिन्तोद्यन्नीलरूपः निरवधिरसदस्वाङ्घ्रिरध्यक्षमूर्तिः ।
नित्योपास्यस्वपादो निखिलवसुमतीगोपनस्वाङ्घ्रिवृत्तिः
मुष्णन् मूर्तिप्रतीत्या यमपरवशतां प्रेक्षि लोकैकनाथः ॥

(प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः)

सर्वात्माखिललोकशेषिविषये व्याप्तैः परं कोकिलैः
आरामैर्निबिडां सुरम्यकुरुकां शास्त्रा शठारातिना ।
क्लृप्तेऽदुष्टपदाढ्यगानमहिते मालासहस्रे स्थिता
हन्यादात्मनि मांसलं वपुरियं पङ्क्तिः प्ररूढं दृढम् ॥

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—மூன்றாம் திருவாய்மொழி
ஒழிவில் காலம்

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலிவிருத்தம்.

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியார் விரும்பியபடியே
வழிபட ஏற்ற வடிவுடன் இருக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - 'स्वेच्छासेव्याकृतिमत्त्वम्'

(सङ्गतिमणिमाला)

(प्रभद्रकम्) निरवधिता निजात्मगुणगा हि रोधिनी

विकचधियामपीप्सितसृतौ रतेरिति ।

वृषगिरिमुत्तरं भजति तेन सान्तिवतः

स्तनरतबालको व जननीस्तनान्तरम् ॥

ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி
வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்
தெழிசூரலருவித் திருவேங்கடத்து
எழில் கொள் சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கே.

1

सर्वानेहसि पार्श्वतस्स्थिरतरं स्थित्वा निमेषं विना

निर्धूतच्युति दास्यकर्म किल नः कार्यं भवेदीप्सितम् ।

गर्जन्निर्जरदिव्यवेङ्कटगिरौ सौन्दर्यतेजस्तनोः

अस्मत्स्वामिन आस्तथाऽस्य च तथा तस्याप्यपि स्वामिनः ॥

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும்
முந்தை, வானவர் வானவர் கோனெனும்
சிந்து பூ மகிழும் திருவேங்கடத்து
அந்தமில் புகழ்க் காரெழில் அண்ணலே.

2

स्वामी नश्च तु योऽस्त तस्य च तथा तत्स्वामितस्वामिनां
 पूर्वो यः किल नित्यसूरिपतिना नित्यैर्युतैस्सूरिभिः ।
 आकीर्णैर्मुदितैस्सुमैरभिवृते श्रीवेङ्कटे सुन्दरः
 स्वामी वारिमुचा समानसुषमोऽनन्तर्यशोभिर्वृतः ॥

அண்ணல் மாயன் அணி கொள் செந்தாமரைக்
 கண்ணன் செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கும்
 தெண்ணிறைச் சுனை நீர்த் திருவேங்கடத்து
 எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரிசனே.

3

स्वामी भूषणवान् सुरक्तकमलस्वाक्षणाऽतिमायी तथा
 बिम्बाभेन निजाधरेण नितरां रक्तेन कृष्णो मणिः ।
 पूर्णैः प्रस्रवणैः प्रसन्नसलिलैः श्रीवेङ्कटे संयुते
 संख्यातीतपुराणकीर्तिनिवहः श्रीनित्यसूरीश्वरः ॥

ஈசன் வானவர்க் கென்பன் என்றாலது
 தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு
 நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண்
 பாசம் வைத்த பரஞ்சுடற்ச் சோதிக்கே.

4

सूरीणामधिपोऽयमित्ययमहो वक्ताऽस्मि तत् किं भवेत्
 श्रीमद्वेङ्कटभूधरे निवसतस्तेजस्करं किञ्चन? ।
 नीचोऽहं ननु पूतिलेशरहितो मय्यप्यतीवादरात्
 स्नेहं दर्शयतस्समुज्ज्वलपरंज्योतिर्मयस्वात्मनः ॥

சோதி ஆகி எல்லா உலகும் தொழும்
 ஆதிமூர்த்தி என்றால் அளவாகுமோ?
 வேதியர் முழு வேதத்தமுதத்தைத்
 தீதில் சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

5

ज्योतिस्सन्नवरैः परैश्च निखिलैस्संसेव्यमानो जनैः

आदिविग्रहवानितोरणमदश्श्रैष्ठ्याय कल्पेत किम्? ।

तादृक् - श्रोत्रिय - सर्ववेदकथितं दोषातिदूरैर्गुणैः

सौशील्यादिभिरेधते यदमृतं श्रीवेङ्कटाद्रीश्वरः ॥

வேங்கடங்கள் மெய்மேல் வினை முற்றவும்

தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்

வேங்கடத் துறைவார்க்கு நம என்னல்

ஆம் கடமை அது சுமந்தார் கட்கே.

दह्यन्ते हि ऋणानि सत्यमखिलान्येवं च तेषां तथा

पापान्युत्तरकालजान्यपि हितं कैङ्कर्यमेव प्रभोः ! ।

स्वाभीष्टं दधते सुखेन सततं प्राप्तं स्वरूपोचितं

ये तं वेङ्कटवासिने नम इति प्रोक्तिं वह्येयुर्भरम् ॥

சுமந்து மாமலர் நீர் சுடர் தூபம் கொண்டு

அமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனெடும்

நமன்றெழும் திருவேங்கடம் நங்கட்குச்

சமன் கொள் வீடு தரும் தடங்குன்றமே.

धृत्वा बभ्रुसुमं, पयश्च सुमहत्, दीपं च धूपं तथा

सेनेशेन सहान्यलाभविरताः स्थित्वा हि यं सूरयः ।

नत्वोज्जृम्भणमाप्नुवन्ति स हि नः श्रीवेङ्कटो दास्यते

साम्यापत्तिसमन्वितामिह परां मुक्तिं विशालो गिरिः ॥

குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்

அன்று ஞாலமளந்த பிரான் பரன்

சென்று சேர் திருவேங்கட மாமலை

ஒன்றுமே தொழ நம்வினை ஓயுமே.

गोप्ता गोधरवाहनेन स गवां शीतात् पुरा वर्षतो

माता नाम तदा समस्तजगतामाप्तोपकारः परः ।

आगत्याश्रितवान् महागिरिमिमं श्रीवेङ्कटं यं हि तं

त्वेकं सन्नमतां समाप्तिमयते क्लेशस्समस्तोऽपि नः ॥

ஓய் மூப்புப் பிறப்பிற் பிறப்புப் பிணி

வீய் மாறு செய்வான் திருவேங்கடத்

தாயன் நாண் மலராமடித் தாமரை

வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

9

हान्युत्पादकरी जरा जनिरथो मृत्युश्च रोगास्समे

सन्नष्टा हि यथा तथा कलयितुं श्रीवेङ्कटं संश्रितः ।

गोपो यस्य नवीनपुष्पसदृशं श्रीपादपाथोभवं

वागन्तहृदयान्तरप्यविरतं संयक् स्थितं कुर्वताम् ॥

வைத்த நாள் வரை எல்லை குறுகிச் சென்று

எய்த்திளைப் பதன் முன்னமடைமினோ

பைத்த பாம்பணையான் திருவேங்கடம்

மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே.

10

संकल्पानुगुणस्वजीवितदिनस्योच्चावधेरन्तिक-

प्राप्तेः प्राक् स्वबलस्य हानिफलितात् चेतोवसादावपि ।

विस्तीर्णात्मफणाहिराजशयनश्रीवेङ्कटाद्रेघ्न-

श्रीमत्काननरम्यपुष्पपृथुलामासीदतोपत्यकाम् ॥

தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை

நீள் பொழில் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்

வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

स्थानोत्कर्षात् सुदीप्तं श्रमहरवपुषं स्वाङ्गपर्याप्तभूषं
 तेजिष्ठं नीचयोगात् प्रणमितभुवनं पावनं सन्नतानाम् ।
 प्राप्त्यर्हस्थानमंहःप्रशमनविषयं बन्धविच्छेदिपादं
 भेजे शोघ्राभियानक्षमशुभवसतिं लम्बितार्चाभिमुख्यम् ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

विस्तीर्याङ्घ्रियुगं समस्तभुवनं सङ्क्रान्तवन्तं प्रभुं
 प्रोद्दिश्यायतवृक्षषण्डकुरुकाराजच्छठारोरिते ।
 निस्तुल्यं दशकं सहस्रगणिते संयक् पठन्तो जगन्-
 मान्याः प्राप्य सुरम्यसंपदमथ स्युस्ते सुखस्यास्पदम् ॥

திருவாய்மொழி—முன்றும்பத்து—நான்காம் திருவாய்மொழி
புகழும்

திருவாய்மொழிப் பாவகை—அநுசீராசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तं—शार्दूलविक्रीडितम्

(இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அனைத்தும் தனக்கு
உடலாக இருக்கும்படியான தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—अखिलतनुता

(सङ्गतिमणिमाला)

(प्रभद्रकम्) समविधसेवया वृषगिरीशमर्चिता

स्थितियुतमत्र यत् पृथग्यं हि नैक्षत ।

किमपि; विभूतिविग्रहगुणेषु तस्य तत्

बहुमुखविस्मयश्चरति वाङ्मयार्चनम् ॥

புகழுநல்லொருவனென்கோ? பொருவில் சீர்ப்பூமி என்கோ?
திகழுந் தண்பரவை என்கோ? தீயென்கோ? வாயு என்கோ?
நிகழுமாகாசமென்கோ? நீள் சுடராண்னுமென்கோ?
இகழ்வில் இவ்வனைத்துமென்கோ? கண்ணனைக் கூவுமாறே.

1

श्लाघ्यो दिव्यगुणोऽद्वितीय इति वास्तुल्या गुणैः क्षमेति वा

भास्वच्छोत्पयोधिरित्यनल इत्याहो नभस्वानिति ।

सर्वत्रस्थितखेति सर्वगमहस्तेजोद्वयं चेति वा

त्यागानर्हसमस्तमेतदिति वा कृष्णस्य हूतौ विधा ॥

கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களனைத்துமென்கோ?
மேவுசீர் மாரி என்கோ? விளங்கு தாரகைகள் என்கோ?
நாவியல் கலைகளென்கோ? ஞான நல்லாவி என்கோ?

பாவு சீர்க் கண்ணன் எம்மான் பங்கயக் கண்ணனையே.

2

सर्वे क्षमाभूत इत्यथादृतगुणावृष्टिर्वरेत्युज्ज्वलत्-

तारा इत्यथवा वदानि रसनासंभूतविद्या इति ।

शास्त्रज्ञानसदात्मभूत इति वा हृतेर्नजाने विधां

सर्वव्याप्तगुणस्य पञ्चजदृशः कृष्णस्य मत्स्वामिनः ॥

பங்கயக் கண்ணன் என்கோ? பவளச் செவ்வாயனென்கோ?

அங்கதிர் அடியன் என்கோ? அஞ்சனவண்ணன் என்கோ?

செங்கதிர் முடியன் என்கோ? திருமறு மார்பனென்கோ?

சங்கு சக்கரத்தன் என்கோ? சாதி மாணிக்கத்தையே.

3

पद्माक्षेति वदानि विद्रुमलतारक्ताधरेत्युज्ज्वल-

त्कान्त्या सुन्दरपाद इत्यथ वदान्यक्ताञ्जनश्रीरिति ।

कान्त्या रक्तकिरोट इत्यथ रमाश्रीवत्सवक्षा इति

प्रोद्यच्छङ्खरथाङ्ग इत्यथ वदान्युत्कृष्टमाणिक्यभम् ॥

சாதி மாணிக்கமென்கோ? சவிகொள்பொன்முத்தமென்கோ?

சாதி நல்வயிரமென்கோ? தவிவில் சீர் விளக்கமென்கோ?

ஆதியம் சோதி என்கோ? ஆதியம் புருடனென்கோ?

ஆதுமில் காலத்தெந்தை அச்சுதனமலனையே.

4

ब्रह्मेशादिमशून्यकालविलसन्मत्स्वामिनं चाच्युतं

निर्दोषं नु वदानि जातिविशदं माणिक्यमाभायुतम् ।

स्वणं मौक्तिकमाकरप्रभवसद्वज्रं ह्यनाशोज्ज्वलं

दीपं कारणसुन्दरं मह इति प्राक् सुन्दरात्मेति वा ॥

அச்சுதனமலன் என்கோ? அடியவர் வினைகெடுக்கும்

நச்சு மா மருந்த மென்கோ? நலங்கடலமுதமென்கோ?

அச்சுவைக் கட்டி என்கோ? அறுசுவை அடிசிலென்கோ?

நெய்ச் சுவைத் தேறல் என்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கேனோ?

5

निर्दोषाच्युत इत्यथाश्रितजनाघध्वंसकं रस्यता-

शास्यं वाथ महौषधं सदुद्धेः प्राप्तं वदेयामृतम् ।

तत्तादृगरसखण्ड इत्यथ रसैः षड्भिर्युतं वाग्नमि-

युत्सर्पீरसमित्यथो मधुरसं क्षीरं फलं चेति वा ॥

பாலென்கோ? நான்கு வேதப்பயன் என்கோ? சமயநீதி

நூலென்கோ? நூடங்கு கேள்வி இசை என்கோ? இவற்றுள் நல்ல

மேலென்கோ? வினையின் மிக்கப்பயனென்கோ? கண்ணன் என்கோ?

மாலென்கோ? மாயனென்கோ? வானவராதியையே.

6

क्षीरं वेति वदानि किं किमु चतुर्वेदीफलं सामय-

न्यायं शास्त्रमिति ब्रुवाणि जनितश्रुत्याशगानेति वा ।

एतेषूत्तममुत्तमं न्विति फलं सत्कर्मज्ञं श्लाघयमि-

त्याहो कृष्णमथाद्भुतं न्वथ नतव्यामुग्धदेवादिमम् ॥

வானவராதி என்கோ? வானவர் தெய்வமென்கோ?

வானவர் போகமென்கோ? வானவர் முற்றுமென்கோ?

ஊனமில் செல்வமென்கோ? ஊனமில் சுவர்க்கமென்கோ?

ஊனமில் மோக்கமென்கோ? ஒளி மணி வண்ணையே.

7

गीर्वाणादिरिति ब्रुवाणि किमु तं किं देवदेवं सुरा-

नन्दास्वाद इति ब्रुवाणि दिविषत्सर्वस्वभूतेति वा ।

पूर्णा संपदिति ब्रुवाणि सुमहास्वर्गैत्यसङ्कोचवि-

च्छेदो मोक्ष इति ब्रुवाणि मणिवत् जाज्वल्यमानश्रियम् ॥

ஒளி மணி வண்ணன் என்கோ? ஒருவன் என்றேத்த நின்ற

நளிர்மதிச் சடையன் என்கோ? நான்முகக் கடவுள் என்கோ?

அளி மகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவை ஏத்த நின்ற

களிமலர்த்துளவெனம்மான் கண்ணனை மாயனையே.

8

रक्षाप्रीतियुतं समस्तभुवनं सृष्ट्वा स्थितं तैस्तुतं

कृष्णं स्यन्दिमधुप्रफुल्लतुलसीयुवतं पतिं मेऽद्भुतम् ।

देदीव्यन्मणिवर्णं इत्यखिलसंस्त्युत्यैक एवेति सं-

शीतेन्द्वाप्तजटेति वचिम चतुरास्याभिख्यदेवेति वा ॥

கண்ணனை மாயன் தன்னைக் கடல் கடைந்தமுதம் கொண்ட
அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன் தன்மேல்
நண்ணி நன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமலை
எண்ணுமாறறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே.

सर्वाचेतनसर्वचेतनतया स्वेनैव भूत्वा स्थितं

कृष्णं त्वद्भुतमंबुधेर्मथनतः प्राप्तामृतं स्वामिनम् ।

निद्रावन्तमनन्तमच्युतमितानन्तं, सुखं तं जगत्

भुक्त्वोद्गारकृतं न्ववैमि न विभुं ध्यातुं प्रकारानहम् ॥

யாவையும் யவரும் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும்
தோய்விலன் புலனைந்துக்கும் சொலப்படான் உணர்வின் மூர்த்தி
ஆவி சேர் உயிரினுள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத
பாவனையதனைக் கூடில் அவனையும் கூடலாமே.

सर्वाचेतनसर्वचेतनवपुर्भूत्वा स तत्तन्महा-

मर्यादासमयेषु सङ्गरहितः पञ्चेन्द्रियागोचरः ।

*ज्ञानात्मा; ननु तद्गदोषरहितः प्राणाश्रयश्चेतनः

स्यादेवं यदि भावना सुखमियं तस्मिन् परे संगता ॥

கூடி வண்டறையும் தண்டார்கொண்டல் போல் வண்ணன் தன்னை
மாடலர்பொழில் குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன
பாடலோர் ஆயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்
வீடில் போக மெய்தி விரும்புவரமரர் மொய்த்தே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

भूतैस्तत्कार्यभूतैः शुभनिजवपुषा दीप्तिमद्भिः पदार्थैः

पथ्यास्वोदोपपन्नैः श्रुतिमुखसुभगाशेषशब्दप्रपञ्चैः ।

नानाकारैः पुमर्थैः जगदधिपतिभिश्चेतनाचेतनौघैः

जुष्टं दोषैरदुष्टं निखिलतनुतया संप्रतुष्टाव तुष्टः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

सङ्क्षीभूतषडङ्घ्रिघोषविलसच्छीतस्त्रजं वारिव-

श्रीकं प्रान्तलसत्स्वरण्यकुरङ्कामास्वच्छठारीरिते ।

गाथागीतिसहस्रके च दशकं त्वत्राद्वितीयेऽतुलं

शक्ता गातुमुपेत्य भोगमहतिं यूथानुभाव्यास्सुरैः ॥

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மொய்மாய்ப்பும்பொழில்

திருவாய்மொழிப்பாவகை—அறுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् - सधरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அடியவரைப்

பித்தராக்கும் வடிவழகினை உடைய தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः — उन्माददानार्हकान्तिमत्त्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रभद्रकम्) इति तु विभूतिविग्रहगुणान् हरेर्वदन्

मुदमतुलामवाप्य च जनान् हरी तदा ।

अकृतरतीन् समीक्ष्य वसुधाभरान् ब्रुवन्

विकृतिमुपेयुषो हरिरतेः प्रशंसति ॥

மொய்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற
கைம்மாவுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல் வண்ணன் கண்ணன்
எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்
தம்மால் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள்ளீரே.

पुञ्जोभूताधिकोद्यत्-सुमवनसरसि ग्राहबन्दीकृतस्य

व्यालेशस्यानुकंपाकरमसिततटित्कान्तवर्णं तु कृष्णम् ।

स्तुत्वा गीत्वाऽऽमदीशं भुवि विगतपदस्पर्शमुत्थाय भूमेः

ये नो नृत्यन्ति तैः किं वदत फलमिताशशोतचक्राब्धिमध्यम् ॥

தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும்
திண்கழற் காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமலைப்
பண்கள் தலைகொள்ளப்பாடிப் பறந்தும் குனித்துழலாதார்
மண்கொள் உலகில் பிறப்பார் வல்வினை மோதமலைந்தே,

शीताम्भोऽध्यावृतक्षमागतजनमखिलं भक्ष्यभावेन हत्वा

भुञ्जानानां दृढोद्यत्-कटकदसुरद्वेषिणां दत्तनाशम् ।

श्रीशं गीत्वा च रागैरधिकतरमथोत्प्लुत्य नृत्यं च कृत्वा

जायन्तेऽत्राऽभ्रमन्तो बहुमृदि दुरिताधिक्यबाधाय लोके ॥

மலையை எடுத்துக் கண்மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னைத்
தொலைவு தவிர்த்த பிராணைச் சொல்லிச் சொல்லி நின்றெற்போதும்
தலையினோடாதனம் தட்டத் தடு குட்டமாய்ப் பறவாதார்
அலைகொள் நரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பரே. 3

अर्द्धि घृत्वोपहृत्याप्युपलमयमहावर्षणं सौरभीनां

गोष्ठ्या नाशं निवार्योप्युपकरणपरं प्रोच्य चोक्त्वा सदैव ।

योगं मस्तेन भूम्या विविधविकृतिभिः संविधायापतन्तः

ये ते नोत्प्लुत्य सोमिं नरकमधि नराः क्लेशिनो गाढमग्नाः ॥

வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால் விடையேழுமுடர்த்தத்
செம்பவளத் திரள் வாயன் சிரீதரன் தொல் புகழ் பாடி
கும்பிடு நட்மிட்டாடிக் கோடு கட்டுண்டுழலாதார்
தம் பிறப்பால் பயனென்னே? சாது சனங்களிடையே. 4

आमोदाद्गारिमालां प्रति विहितवतस्सप्त कृत्तान् महोक्षान्

पुञ्जीभूतप्रवालारुणसदधरयुग्मश्रीधरस्यादिकीर्तिम् ।

गीत्वा कृत्वाञ्जलिं चोन्नटनमटनमुन्मस्तकं चाशुवानाः

नो ये तेषां फलं किं सृजनसदसि सञ्जायते जन्मनाम् ॥

சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு
ஆதியஞ்சோதி உருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த
வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறுந்துள்ளாதார்
ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு என் சவிப்பார் மனிசரே. 5

கன்சம் சாதுத்வயுக்தப்ரதீதஸுஜனதாபீடகம் நிர்஑ஹீது

*ரஸ்யம் ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபம் ப்ரதமமபி பதே தத்ர விஸிப்ய ஸ்மோ ।

஑ீத்வா க்லப்தாவதாரம் ப்ரதிவிஸிப்யமஸு வேதமூலம் நட்ந்தோ

யே ந ப்ரா஑ீதவேதோத்தமபுத்யுரீ தே கி ஜபிஷ்யந்தி மத்யா: ॥

மணிக்ரூபம் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த
தனியன் பிறப்பிலி தண்ணைத் தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை
கணியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை அமுதை
முனிவின் றி ஏத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னாரே. 6

மத்யோ தேவஸ்வ மத்யஸ்ப்ரபுதிரபி ஸவந் ப்ராப்தசித்ராஸ்தாரம்

ஜாதம் சாப்யதூதீயம் ப்ருதஜலபிஷயம் நிர்ஜநி சோபகாரம் ।

ரஸ்யம் பக்ஷம் ஑லம் சேக்ஷவமபுரரஸம் ஑ுண்டபீயூஷமா஑்வீ-

ஸோ஑்யம் ஸ்துத்வானஸூயம் க்ருதபஹுநடநா: பூர்ணஸர்வஜ்஑ாஸா: ॥

நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க்கருள் செய்து நின்று
பார் மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுடரை நினைந்தாடி
நீர் மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சம் குழைந்து நையாதே
ஊன் மல்கி மோடு பருப்பார் உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே. 7

ஸந்திஸ்தத் நிர்஑ுணானாம் ஑தமபி பதீதம் காரயத் ஑ானுகஸ்ப்

பஸ்வாவூத்ய ஑ேனாம் அவநிமபி஑தாநா ஑ாஸயத் ஜ்யோதிரோஸம் ।

஑யாத்வாஸஸநூத்யாஸுநேத்ரா: த்ருததரஹூத்யா யே ந ஑ேதில்யவந்த:

தே துஜ்஑ாஸாதீபீனா ஑ுவி கிமுபகூதி க்ருவந்தே வோத்தமானாம் ॥

வார்புனலந் தண்ணருவி வட திருவேங்கடத் தெந்தை
பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென்றே பிறர் கூற
ஊர் பல புக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பார் அமரர் தொழுப்படுவாரே. 8

*“ரஸ்யம் ஜ்யோத்யாஸ்வரூபம் ப்ரதமமபி பதே தத்ர யத்நே ஸ்மோ” இதி பாடாந்ஸரம் ।

स्थातुः श्रीवेङ्कटाद्रौ लघुशिशिरझरैरुत्तरे स्यन्ददद्भिः

नाना नाम प्रकीर्त्याऽक्रमवचनमुचः स्वामिनो मे परैस्तु ।

उक्ता उन्मत्तभूता इति बहुनगराण्याविशन्तोऽविशन्तो

नर्तित्वास्थाय लोके हसति परबशा नर्तितस्सूरिसेव्याः ॥

அமரர் தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும் பிராணை
அமர மனத்தினுள் யோசு புணர்ந்தவன்தன்னோடொன்றாக
அமரத் துணிய வல்லார்கள் ஒழிய அல்லாதவரெல்லாம்
அமர நினைந்தெழுந்தாடி யலற்றுவதே கருமமே.

9

नित्यैस्संसेव्यमानं त्वगणितजगतां क्लृप्तनित्योपकारं

कृत्वा लब्धप्रतिष्ठं मनसि तमपि तत्साम्यसिद्धयर्थयोगम् ।

अभ्यस्य स्थैर्यलिप्सुं तमुत नरमृते साहसेद्धं हचनन्यैः

सर्वैर्ध्यात्वाऽक्रमेद्धस्तुतिनुतिनटनोज्जृम्भणं कार्यमन्यैः ॥

கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் தன்னைத்
திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத் தேவபிராணை
ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து உள்ளம் குழைந்தெழுந்தாடிப்
பெருமையும் நாணும் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்தே. 10

कर्मैतत्कार्यभूतं फलमखिलजगत्कारणं श्रीमणिश्री-

वर्णं रक्ताब्जनेत्रं श्रितजनविवशं नित्यसूरीशितारम् ।

चित्ते चैक्यान्निवेश्य द्रुततरहृदयास्सोत्प्लवं नृत्ययुक्ताः

मोहात्मोत्कर्षबुद्धीं ह्रियमपि जहतः ब्रूत हित्वा क्रमं च ॥

தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல
ஆர்ந்த புகழ்ச்சுதனை அமரர் பிராணை எம்மாளை
வாய்ந்த வளவயல் சூழ் தண் வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்
நேர்ந்த ஓராயிரத்திப்பத்து அருவினை நீறு செய்யுமே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

ग्राहग्रस्तेभमोक्षे सुररिपुमदने गोकुलव्राणकार्ये

(गोदा) नीलार्थोक्षावमर्दे सदहितमथने सिन्धुपर्यङ्कयोगे ।

क्षोणीभारव्य पोहे क्षितिधरवसतौ निर्जराराध्यतायां

विश्वारम्भे च शौरेः शुभतनुसुषमोन्मादकत्वं जगाद ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

प्राप्यत्वप्रापकत्वे भगवत इति दृढान् संपरिष्कृत्य दासान्

शक्तं नेतुं स्वदास्यं प्रति सुरगणपं मेऽच्युतं सद्गुणाढ्यम् ।

नाथं शीतर्द्धसस्यक्षितिशुभकुरुकाधीट्शठारिप्रणीतेऽ-

द्वैतीयेके सहस्रे दशकमिदमघं भूरि भस्मीकरोति ॥

திருவாய்மொழி - மூன்றாம் பத்து - ஆறாம் திருவாய்மொழி
செய்யதாமரை

திருவாய்மொழிப் பாவகை—எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அர்ச்சாவதாரத்தால்
உணரக்கூடிய எளிமை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—लभ्यार्चिवैभववत्त्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रभद्रकम्) पर इति दूरगास्सुलभतां न जानते

क्रुध इह नोऽवकाश इति तेष्वसौ घृणी ।

अतिसुलभार्चया प्रतिगृहं हरिं स्थितं

प्रपदनतुल्यतां गतिषु वक्ति सङ्गतम् ॥

செய்ய தாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டார்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவை படைத்தான் பின்னும்
மொய்கொள் சோதியோடாயினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே. 1

रक्ताम्भोजायताक्षस्स हि सममखिलां भुक्त्वान् सप्तलोकੀं

भूराकाशो मनुष्या अमर उत समे भूततिर्यक्स्थिराश्च ।

भूत्वा नित्यार्जवोऽप्यतिविशदतमज्ञानमाविर्भवन् सन्

सृष्ट्वेदं सर्वमोधीभवदतिमहसाऽथैकमूर्तित्रयात्मा ॥

மூவராகிய மூர்த்தியை முதன்மூவர்க்கும் முதல் வன்தன்னைச்
சாவமுள்ளன நீக்குவாணைத் தடங்கடற்கிடந்தான் தன்னைத்
தேவ தேவனைத் தென்னிலங்கை எரி எழச் செற்ற வில்லியைப்
பாவ நாசனைப் பங்கயத் தடங்கண்ணனைப் பரவுமினோ. 2

त्रेधाभूतस्वमूर्तिं प्रथमजवपुषां कारणं च त्रयाणां
निशेषं ध्वस्तशापं विततजलनिधौ शायिनं देवदेवम् ।
लङ्कायां दक्षिणस्यां उपचितदहनं धन्विनं क्लृप्तनाशं
पापानां नाशकं चाम्बुजपृथुनयनं स्तोतुमर्ह भवन्तः ॥

பரவி வானவரேத்த நின்ற பரமனைப் பரஞ்சோதியைக்
குரவை கோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை
அரவமேறி அலைகடலமரும் துயில்கொண்ட அண்ணலை
இரவு நன்பகலும் விடாதென்றும் ஏத்துதல் மனம் வைம்மினோ.

* सङ्घीभूयामरौघैः स्थितमपि परमं स्तूयमानं परं तत्
ज्योती रासाप्तगोपीग्रथितकरतया भव्यमिन्द्राश्मवर्णम् ।
कुम्भीनृत्तं सभङ्गेऽम्बुधिपयसि समारुह्य शेषं सुनिद्रम्
नाथं नक्तं दिवश्चाजहदपि सततं स्तोत्रचेतः कुरुध्वम् ॥

வைம்மின் நும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை
எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்? அது நிற்க நாஸ்தொறும் வானவர்
தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும்
செம்மையால் அவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே.

कुर्वीध्वं मानसे वस्तदिति तु यदहं वच्मि चित्रस्य शीलं
अस्मादृक्षा वदेयुः किमुत? भवतु तत्; संततं नाकिनां सः ।
गोप्ता ब्रह्मा च मौलौ विदधदुरुजटामीश्वरश्चार्जवेन
ध्यात्वा स्तुत्वा तदीयं चरणसरसिजं छन्दतः पर्यटन्ति ॥

திரியும் காற்றோடகல் விசம்பு திணிந்த மண்கிடந்தகடல்
எரியும் தீயோடிருசுடர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்
கரியமேனியன் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் கண்ணன் விண்ணோரிறை
சுரியும் பல் கருங்குஞ்சி எங்கள் சுடர்முடியண்ணல் தோற்றமே.

वाता मे भाति वायुः ततखमपि धरा कर्कशाब्धिस्ससीमा
 सज्वालोऽग्निश्च तेजोयुगममरनराः तिर्यगाद्यश्च सर्वम् ।
 कृष्णस्य श्याममूर्तः अरुणकमलदृक्श्रीयुजो देवमर्तुः
 *वक्रानेकातिनीलालकवृतिविलसन्मस्तकस्य प्रभोर्भा ॥

தோற்றக் கேடவையில்லவனுடையான் அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்
 சீற்றத்தோடருள் பெற்றவனடிக்கீழ் புகநின்ற செங்கண்மால்
 நாற்றத் தோற்றச் சுவையொலி உறலாகிநின்ற எம் வானவர்
 ஏற்றையே அன்றி மற்றொருவரை யானிலேன் எழுமைக்குமே.

6

**आविर्भावं विनाशं न दधदथ दधत् सन् नृसिंहैकमूर्तिः
 कोपेऽप्याप्तानुकम्पाश्रितनिजचरणः तादृशं रक्तनेत्रम् ।
 आमुग्धं गन्धरूपौ रसरवसहितस्पर्शरूपश्च भूत्वा
 मत्सूरीशं विनान्यं कमपि न शरणं प्रार्थयेऽहं कदापि ॥

எழுமைக்கும் எனதாவிக்கின்னமுதத்தினை, எனதாருயிர்
 கெழுமிய கதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை
 விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியினை
 தொழுமின் தூயமனத்தராய் இறையும் நில்லாதுயரங்களே.

7

काले सर्वत्र भोग्यामृतमिव मनसो मे सुपूर्णात्मनो मे
 युक्तं, ज्योतिर्मयं तं किरणचययुतं कुम्भनृतं मणेश्च ।
 तुल्यं; चोत्कृष्टदेवैः मुनिभिरपि फलं स्वादनीयं सखण्डं
 भूत्वा संशुद्धचित्ताः श्रयत न कियदप्यावसेयुर्ह्यघानि ॥

துயரமே தரு துன்ப இன்ப வினைகளாய் அவை அல்லனாய்
 உயர நின்றதோர் சோதியாய் உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தான்தன்னை
 அயர வாங்கும் நமன் தமற்கருஞ்சினை அச்சுதன் தன்னைத்
 தயரதற்கு மகன் தன்னை அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே.

8

*“वक्रानेकातिनीलालकवृतिविलसन्मस्तकास्मत्प्रभोर्धीः” इति पाठान्तरम् ।

“आविर्भावं विनाशं न दधदपिदधत् सन्नथाद्वैतमूर्तिः” इति पाठान्तरम् ।

दुःखैकोत्पादकान्यप्यसुखसुखकरानन्तकर्माणि भूत्वा

तच्छून्यं चोर्ध्वगैकं मह उत जगतां भक्षकोद्गारिणं च ।

मूर्च्छां दत्वा प्रमुण्यमभटमधि तं तीव्रवेगं विषं हा !

नान्यं हित्वा शरण्यं दशरथतनुजं चाच्युतं कश्चिदेमि ॥

தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் அவையல்லனாய்
எஞ்சலில் அமரர் குலமுதல் முவர்தமுள்ளுமாதியை
அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்காள் ! அவனிவனென்று கூழேன்மின்
நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே.

9

मात्रा पित्रा च साकं स्वयमपि च सदा रक्षकोऽग्रे च भूत्वाऽ-

सङ्कोचज्ञानदेवप्रवरकुलपुरोहेतुमादिं त्रयाणाम् ।

भोत्वा यूयं न लोका ! अयमिह स परो वेति शंकध्वमेवं

ध्यातश्चित्ते यथाऽसौ भवति हि स तथा दीर्घपाथोधिर्वर्णः ॥

கடல்வண்ணன் கண்ணன் விண்ணவர் கருமாணிக்கமெனதாருயிர்
பட அரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர், பண்டு நூற்றுவர்
அட வரும் படை மங்க ஐவர்கட்காகி வெஞ்சமத்தன்று தேர்
கடவிய பெருமான் கனை கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே.

10

कृष्णः पाथोधितुल्यः सुरकुलमधुरं कृष्णरत्नं मदात्मा

प्रेष्ठस्तल्पे शयानः ततफणिनि परं ज्योतिरादौ शतस्य ।

आगच्छन्तीं वधार्थं प्रबलयुधि चमूं हन्तुमोशोऽपि सूतः

पञ्चानां तदा सिञ्जत् - चरणमथ कदा द्रश्यतस्तस्य नेत्रे ॥

கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்றுமெளியனாய்
மண்கொள் ஞாலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவரீசனை
பண்கொள் சோலை வழுதி நாடன் குருகைக்கோன் சடகோபன் சொல்
பண்கொள் ஆயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக் கூடும் பயிலுமினே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

पद्माक्षीं पापहन्त्रीं मणिरुचिममराधीशचिन्त्याङ्घ्रिपद्मां
 तत्तादृक्कुन्तलश्रीसुघटितमकुटां भावुकप्राप्यपादाम् ।
 शुद्धास्वाद्यस्वभावां यमभटमथनीं भक्तधीवृत्तिभव्यां
 नीचोच्चाभीष्टवृत्तिं हरितनुमवदन्निर्मलार्चानुरक्तः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

चक्षुर्दृष्टेरशक्यं सुखममलमनस्सुग्रहं स्वर्गभाजां
 ईशं मृतप्रायलोकस्थितनिखिलजनानुग्रहेप्सां दधानम् ।
 सद्गानाक्रीडपाण्ड्यक्षितिपतिकुरुकाधीट्शठारातिसूक्ते
 सद्गानेऽस्मिन् सहस्रे प्रभवति दशभिर्भक्तिरेभिः पठन्तु ॥

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—ஏழாம் திருவாய்மொழி

பயிலும் கூடரொளி

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலித்துறை]

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—कलहंसी

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—அழகில் ஈடுபட்ட
அடியவருக்கும் அடியவனுக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—रूपगुणरसिकगुणोत्कर्षणप्रदत्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रमद्वकम्) अतिसुलभार्चया युतहरौ रतोऽथ तत्-

चरणगरेखया च समतां दधन्नृणाम् ।

व्यवहितमन्वयं च वहतः परं वदन्

निजपुरुषार्थपर्वसु शठारिरेधते ॥

பயிலும் கூடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனை
பயில இனிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலும் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டார்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறும் எம்மையாளும் பரமரே.

वृद्धचुज्ज्वलतेजोमयमूर्तिं कमलाक्षं

भोग्यानुभवं मेऽब्धिशयं तं परमं च ।

ये केऽप्युपभोक्तुं किल युक्ता श्रियया तेऽ-

शान्तोद्भवमध्येऽववन्तोत्काः परमा नः ॥

ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னைத்
தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணனெம்மான் தன்னைத்
தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர் கண்டீர்
நாளும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளுடை நாதரே.

2

कृष्णं परमेशं मम चक्रोज्ज्वलनाथं

दीव्यचचतुरस्रं शुचिरत्नश्रियमीशम् ।

पादौ ततहस्तौ च नमन्तस्सह कृत्वाऽ-

जलं जनिमध्येऽपि मत्किङ्करनाथाः ॥

நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து எந்தை பிரான் தன்னைப்
பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர்
ஓதும் பிறப்பிடை தோறும் எம்மை ஆளுடையார்களே.

3

नाथं क्षितिनाकस्तुतमुद्गन्धितुलस्याऽऽ-

कल्पं सुमहारिं मम नाथोपकृदोशम् ।

पादे नतिदक्षानपि तान् ये विनमन्तः

शास्त्रोदितजन्मस्वपि तेऽस्मत्कृतदास्याः ॥

உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகையன் உடை நாணினை
புடையார் பொன்னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலன்
நடையா உடைத் திருநாரணன் தொண்டர் தொண்டர் கண்டீர்
இடையார் பிறப்பிடை தோறு எமக்கெம் பெருமக்களே.

4

कट्युज्ज्वलवासाः गलहारः कटिसूत्रौ

सोऽस्मे वसुसूत्रौ वसुमौलिश्च निसर्गात् ।

नानाभरणश्रीयुतनारायण एतद्-

दासा निविडोद्भूतिषु तेऽस्माकमधीशाः ॥

பெருமக்களுள்ளவர் தம் பெருமானை அமரர்கட்கு
அருமை ஒழிய அன்று ஆரமுதாட்டிய அப்பனைப்
பெருமை பிதற்ற வல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர்
வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்களே.

देवान्निजनाथस्य तु सूरित्वयुजां तत्-

काले सुखमैच्छामृतमापाययितुश्च ।

तातस्य महत्त्वस्तुतिशक्तस्तुतिशक्ताः

तत्रात्र च नो रक्षकसर्वोपकृतो हि ॥

அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னைத்
துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணிவண்ணென்மமான் தன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டர்
சலிப்பின்றி ஆண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே.

कृष्णः परमः पालक उच्चक्रधरेशो

नाथो मणिवर्णो मधुगन्धाढ्यतुलस्या ।

युक्तो द्युतिमज्ज्योतिर्दूढो हृदि यैस्ते

रक्षेयुरयुक्तस्पृहमस्मान् प्रतिजन्म ॥

சன்மசன்மாந்தரம் காத்தடியார்களைக் கொண்டு போய்த்
தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளுமப்பனைத்
தொன்மை பிதற்ற வல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர்
நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளுய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே.

दासाननुपाल्याखिलजन्मस्वपि नीत्वा

दत्त्वा निजभावं निजपादद्वयदास्ये ।

कर्तुः पितुरोजस्तुतिशक्तस्तुतिशक्ताः

श्रेयोऽवनदा नश्च सदा विश्वसनीयाः ॥

நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனைத் திருமார்பனை
உம்பர் உலகினில் யார்க்கும் உணர்வரியான் தன்னைக்
கும்பி நரகர்கள் ஏத்துவரேலும் அவர் கண்டார்
எம்பல் பிறப்பிடை தோறெம் தொழுகுலம் தாங்களே.

8

श्रीवक्षसमुत्सृष्टभुवं विश्वसनीयं

स्वर्लोकगसर्वैरपि विज्ञातुमशक्यम् ।

कुम्भीपचि मग्ना अपि नोतुं प्रसृता ये

तेऽस्मद्बहुजन्मस्वपि मन्मथकुलास्युः ॥

குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து, எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்
கலந்தார் அடியார் தம் அடியார் எம் அடிகளே.

9

उच्चैःकुलमानोद्बृहसज्जातिचतुर्भ्योऽ-

धोभूय कियत्-सद्-गुणशून्यावचनीयाः ।

ये दक्षिणहस्तोद्धृतचक्रे मणिवर्णं

दासा इति भावाश्रितदासा मम नाथाः ॥

அடியார்ந்த வையமுண்டாலிலை யன்னவசம் செய்யும்
படியாதுமில் குழவிப்படி எந்தை பிரான் தனக்கு
அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு
அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியோங்களே.

10

भुक्त्वाङ्घ्रिमितां क्षमां च सनिद्रं वटपत्रे

निस्तुल्यशिशोरस्मदधोशोपकृतश्च ।

सत्किङ्कर-तत्किङ्कर-तत्किङ्कर-दासे-

तत्किङ्कर-तत्किङ्कर-दासा हि वयं स्मः ॥

அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய அன்றைவர்க்கருள் செய்த
நெடியோனைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்
அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்ளிவை பத்தவன் தொண்டர் மேல்
முடிவாரக்கற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியுமே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

स्फीतालोकादिभूम्ना पृथुबहुभुजया दिव्यमाल्यास्त्रभाजा
सद्वस्त्राकल्पक्लृप्त्या त्रिदशरसकृता रक्षणौन्मुख्यवत्या ।
मुक्तैरुत्तंसिताङ्घ्र्या स्थिरधृतरमया श्यामया नित्यसत्या
शौरेः कान्त्या जितानां बहुमतजनस्वामितामन्वमंस्त ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

हन्तुं शतमाप्तोद्धति पञ्चस्वनुकम्पा-
कार्युत्तममुद्यत्कुरुकेशशठहर्तुः ।
दास्येऽघ्निबद्धेऽत्र सहस्रे दशके तत्-
भक्तोपरि पूर्णेऽभ्यसनेऽत्राजनिसिद्धिः ॥

திருவாய்மொழி—முன்றும்பத்து—எட்டாம் திருவாய்மொழி

முடியானே

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலி விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—इन्द्रवदना

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—என்றும்
காணவேண்டும் படியான வடிவழகுடைய தன்மை.

एतद्दृशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः — नित्यदृश्याङ्गवत्त्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रभद्रकम्)

हरिपदसक्तसत्करतिरप्यदर्शनात्

हृदयहरस्य तस्य नितरां प्ररोदिति ।

इतर-ख-भोगलिप्सुकरणैः क्षुधात्मजै-

रधन इवाविलोऽतिकलहैरवग्रहे ॥

முடியானே ! முவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர்
அடியானே ! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய் ! புள்ளூர்
கொடியானே ! கொண்டல் வண்ணா ! அண்டத்தும்பரில்
நெடியானே ! என்று கிடக்குமென் நெஞ்சமே.

1

श्रीमकुटवन् ! त्रिजगदानतनुतांघ्रि-

श्रीर्मथितनिम्नजलधे ! गरुडकेतो ! ।

ताक्ष्यरथ ! मेघनिभवर्ण ! लसदण्ड-

स्थामरवरेति ननु तिष्ठति मनो मे ॥

நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்த என்
தஞ்சனே ! தண்ணிலங்கைக் கிறையைச் செற்ற
நஞ்சனே ! ஞானங் கொள்வான் குறளாகிய
வஞ்சனே ! என்னுமெப்போதுமென் வாசகமே.

2

दीर्घपुरमेव मन आस्थित ! कुलङ्का-
 नाथहतिकृत्-गरल ! चापदि सखे ! मे ।
 सर्वजगदात्मवशमाक्रमितुमिद्ध-
 वामन ! शठेति मम वाक् वदति नित्यम् ॥

வாசகமே ஏத்த அருள் செய்யும் வானவர் தம்
 நாயகனே ! நாளினந்திங்களைக் கோள் விடுத்து
 வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாயர்
 தாயவனே ! என்று தடவும் என் கைகளே.

3

वाक्-करण एव किल नोतुमनुकंपा-
 दातरमरेश ! नवबालविधुकान्तिः ।
 वेणुगृहमुष्टनवनीतपिब ! बाहू
 *गोपदयितेति मम साधु मृगयेते ॥

கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுண்ணை
 வைகளும் மாத்திரைப் போதும் ஓர் வீடின்றிப்
 பைகொள் பாம்பேறி உறை பரனே ! உண்ணை
 மெய் கொள்ளக் காண விரும்பும் என் கண்களே.

4

हस्तयुगसाधुकृतसन्नतिशतैस्त्वां
 सन्ततमपि क्षणमनारतमहीन्द्रे ।
 विस्तृतफणे विहितनिद्र ! पर ! हे ! त्वां
 द्रष्टुमपि सत्यमिह वाञ्छति ममाक्षि ॥

கண்களால் காண வருங்கொல் என்றஞ்சையால்
 மண்கொண்ட வாமனன் ஏற மகிழ்ந்து செல்
 பண் கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்துத்
 திண் கொள்ள ஓர்க்கும் கிடந்தென் செவிகளே.

5

दृग्विषयमेतुमयमेतु किमितिच्छू
 क्रान्तधरवामनसमुद्रहनतुष्ट्या ।
 *गन्तृधृतगीतखगपक्षरवबुद्ध्या
 निश्चयकृद्दहमित एत्य मम कणौ ॥

செவிகளால் ஆர நின் கீர்த்திக் கனி என்னும்
 கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப்பத்துற்று
 புவியின் மேல் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துன்னையே
 அவிவின்றி ஆதரிக்கும் என தாவியே.

6

श्रोत्रयुगपूर्ति तव कीर्तिफलवाच्यं
 कालमधुगानयुतपद्यमपि पीत्वा ।
 त्वां भुवि मनोहर महोज्ज्वलितचक्रं
 सादरमनारतमभीप्सति ममात्मा ॥

ஆவியே ! ஆரமுதே என்னை ஆளுடைத்
 தூவியம் புள்ளுடையாய் ! சுடர் நேமியாய் !
 பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்
 கூவியும் காணப்பெறேன் உன கோலமே.

7

प्राण ! कृतपूर्त्यमृत ! मद्विहितदास्य !
 सुन्दरसुपक्षखगवाह ! शुभचक्र ।
 व्याकुलितचित्तमुरुदुष्कृतधरो ना-
 क्रुश्य चिरमेमि तव रूपमिह दृष्टम् ॥

கோலமே ! தாமரைக் கண்ணதோர் அஞ்சன
 நீலமே ! நின்றென தாவியை ஈர்கின்ற
 சீலமே ! சென்று செல்லாதன முன்னிலாம்
 காலமே ! உன்னை எந்நாள் கண்டு கொள்வனே.

8

भूषण ! सरोजनयनाञ्जनसदृङ्मुङ्
 नील ! हृदुपेत्य मम बाधकरशील ! ।
 भूतभवदेष्ट्यदुरुकालसुशरीर !
 त्वां नु करवाणि धुरि चक्षुषि कदाऽहम् ? ॥

கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா என்ற
 கள்வனே ! கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை
 உள்வன்மை தீர ஓராயிரம் தோள் துணித்த
 புள் வல்லாய் ! உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே.

9

“त्रिक्रमणदो भव महाबल ! इहाप्से-
 हं त्विति वदन् शठक ! वञ्चितकुंकंस ! ।
 बाणहृदि वीर्यहतये भुजसहस्र-
 *छेदक ! कदा विहगदक्ष ! समयानि ॥

பொருந்திய மாமருதின் இடைபோய எம்
 பெருந்தகாய் ! உன் கழல் காணிய பேதுற்று
 வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டுன்னையே
 இருந்திருந்தெத்தனை காலம் புலம்புவனே ?

10

श्लिष्टककुभागवरमध्यगतिमन् ! मे
 नायक ! महाविभव ! ते चरणदृष्टौ ।
 प्राप्तबृहदाशमहमाप्य च रुजं त्वां
 वाक्त्रजमुदीर्य विरुवाणि कियताह्ला ॥

புலம்பு சீர்ப்பூமியளந்த பெருமாளை
 நலங்கொள் சீர்நன்குரு கூர்ச் சடகோபன் சொல்
 வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்து
 இலங்கு வான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னாலே.

11

*“छेदक ! रवगातिबल ! कुत्र समिय, त्वाम्” इति पाठान्तरम् ।

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

चित्ताकृष्टिप्रवीणैः अभिलपनसुखैः स्पर्शवाञ्छां दुहानैः
 आतन्वानैर्दिदृक्षां श्रुतिहितसहितैरात्मनित्यादराहैः ।
 विश्लेषाक्रोशकृद्भिः स्मरदरतिकरैर्दत्तसायुज्यसङ्गैः
 कुर्वाणैर्बाललौल्यं मिलितगुणगणैः नित्यदृश्याङ्गमाह ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

श्लाघितगुणं प्रमितभूमिमिनमुद्यत्-
 रम्यगुणसाधुकुरुकाशठजिदुक्ताम् ।
 पङ्क्तिमसमां बलिनि वक्ति तु सहस्रे
 *योऽपि स हि कोऽपि वियदेति लसदेताम् ॥

*“योऽपि स हि कोऽपि पदमेति परमेताम्” इति पाठान्तरम् ।

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

சொன்னால்

திருவாய்மொழிப் பாவகை—கலித்துறை.

प्रतिबिम्बलहरोवृत्तम्-शार्दूलविक्रीडितम् ।

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—துதிக்குரிய அழகிய வடிவை
உடையவன்.

एतद्दृशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—स्तुतिविषयतनुमत्त्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रभद्रकम्) इति करुणं रुदन् शुचि सभागिनो जनान्

अलभत नोऽथ तान् अवरवर्णने रतान् ।

अपि च विलोक्य तीव्रविषदो निजापदः

स्मरति च नोपदेशगिरि तद्रतो घृणी ॥

சொன்னால் விரோதமிது; ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ
என்னாவில் இன்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்
தென்ன தெனுவென்று வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்து
என்னுனை என்னப்பன் எம்பெருமான் உளனாகவே.

1

उक्तेऽस्मिंस्तु विरुद्धमेव तदपि ब्रूमस्समाकर्ण्यतां

जिह्वायां मधुरा विभाति कविता दास्ये न कस्याप्यहम् ॥

तन्नातन्निति भृङ्गगानसहिते श्रीवेङ्कटाद्रौ मम

प्रेक्ष्ये मत्तगजे ममोपकृतिमत्स्वामिन्नदारे सति ॥

உளனாகவே எண்ணித் தன்னை ஒன்றாகத் தன் செல்வத்தை
வளனா மதிக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடி என்?
குளனார் கழனிதழ் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே
உளனாய் எந்தையை எந்தை பெம்மாளை ஒழியவே.

2

மதவா சன்தமசன்தமேகமபி ச சவ் சவா் ச்ரிக்ய் சாதமா்

உத்குஷ்டாமபிமந்யமானமதமம் ஸ்துதவா நரம் கிம் ஫லம்? ।

*விஸ்தாரஸ்தலயுகு் குரஜ்ஞநகரே காசாரகேடாரஹு-

வ்யாப்தே சத்யதயாஸ்திதம் மம விஹு் மத்குலோத்ரநாதம் விநா ॥

ஒழிவொன்றில்லாத பல்லுழி தோறுழி நிலாவப்போம்
வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரிசனை நிற்கப் போய்
கழிய மிகநல்ல வான் கவி கொண்டு புலவீர்காள்!
இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடல் என்னாவதே?

3

**அஸ்தான்த் பஹுகல்பகல்பமபி தத் ஫ாப்து் ஫தம் ஸுஸ்திரம்

கன்தவ்யாஹ்வகதி஫்ரதேஃஸ்மதமரஸ்வாமிந்யதூஷே சதி ।

கதவான்யானகிலாதிசாயிகுணவத்சாஹு஫்ரபந்ஹேரதூ

வித்வாஸ: ! ஫தனம் விசின்த்ய கமபி ஸ்துதவா நரம் கிம் ஫லம்? ॥

என்னாவதெத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள்!
மன்னு மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும் பொருள்
மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னாகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளுமே.

4

சித்டுசேத் கிம் கவய: ! ஫லம் து கியதா் ஹ்யாஹினானாமலம் !

மத்யானஸ்திரஸஸ்திதூந் மஹதபிஷ்டூயா஫ி லஹ்யம் தநம் ।

தூப்திவ்யாப்தஸுரதநமூலிரமரஸ்வாமூ ஸ்துதஸ்சேத் ச வ:

***ஸ்வாத்மத்வெந ச ஹாவயந் கதகனூநஜ்ஞூகரிஷ்யத்ய஫ி ॥

*“கூஷஸ்யாபிமதே குரஜ்ஞநகரே காசாரகேடாரஹு—” இதி ஫ாடான்தரம் ।

**“அஸ்தான்தேஷு பஹுவநேகவித்யா கல்பேஷு மூகூஷாப்தயே” இதி ஫ாடான்தரம் ।

***“ஸ்வாத்மத்வெந ச ஹாவயந் கதகனூநஜ்ஞூகரிஷ்யத்ய஫ி” - இதி ச ஫ாடான்தரம் ।

கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை
வள்ளல் புகழ்ந்து நும் வாய்மை இழக்கும் புலவீர்காள்!
கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலென்
வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ!

5

ग्राह्यं नास्ति फलं पुरावकरसंशुद्ध्या सदृक् संपदं

स्तुत्वोदारतया विनाशितभवद्वाग्मित्ववन्तो बुधाः ! ।

स्वीकारेऽपि गतक्षयं कवयितुं स्वाभीष्टसर्वार्थदं

निर्दोषं मदुदारमुत्तममणिश्रीक समागच्छत ॥

வம்மின் புலவீர்! நும் மெய்வருத்திக கவிசெய்துயம்மினோ
இம்மன்னுலகில் செல்வரிப் போதிலலை நோக்கினோம்
நும்மின் கவிகொண்டு நும் நுமிட்டா தெய்வமேத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே.

6

आयात क्रियया बुधाः ! स्ववपुषः वलेशन चोज्जीवता-

ह्यद्यास्यां भुवि नैव संपदमिताः अद्राक्ष्म सर्वान् वयम् ।

भोग्यैर्वः कवनैः भवत्प्रियतमाः चेत् संस्तुता देवताः

रज्यत्कान्तिमहः किरीटमदिनश्रीवत्लभं प्राप्नुयुः ॥

சேரும் கொடை புகழ் எல்லையிலானை, ஓராயிரம்
பேரும் உடைய பிராணை அல்லால் மற்று யான்கிலேன்
மாரியனைய கை மால்வரை ஒக்கும் திண்டோளென்று
பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும் பொய்கள் பேசவே.

7

निस्सीमानुगुणात्युदारगुणभूकीर्तिं सहस्रातुला-

भिख्यं स्वोपकृतं विनाहमपरं शक्नोमि वक्तुं नरम् ।

अत्यौदार्यगुणाभ्रसोदरकर श्रीमन् महापर्वत-

प्राप्तौपम्यदृढांस इत्यतिमृषा भुव्येकतृण्या समम् ॥

வேயின் மலி புரைதோள் பின்னைக்கு மண்ணை
ஆய பெரும்புகழ் எல்லை இலாதன பாடிப் போய்
காயம் கழித்து அவன் தாளினைக் கீழ்ப் புகும் காதலன்
மாய மனிசரை என் சொல்லவல்லேன் என் வாய்கொண்டே?

8

वंशश्रीकपरस्परोपमभुजद्वन्द्वश्रियो बल्लभ

नीलायास्सहजाधिकोत्तमगुणं गीत्वा च नीत्वा वयः ।

हित्वा कायमहं तदङ्घ्रियुगलीमूलप्रवशो*त्सुकोऽ-

सत्कल्पं नरमत्र वक्तुमपि किं शक्तोऽस्मि मज्जिह्वया ॥

வாய் கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேனல்லேன்
ஆய் கொண்ட சீர் வள்ளல் ஆழிப்பிரான் எனக்கேயுளன்
சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீ கண்டுகொள் என்று வீடும் தரும் நின்று நின்றே.

9

स्तोतुं मद्बदनेन मर्त्यमवनौ जातः कविर्नास्म्यहं

वेदान्तेड्यगुणोऽत्युदार उपकृच्चक्री ममैवास्ति सः ।

दत्वा दीप्तमिहृत्यदास्यजसुखं त्व सूरिदेशं च त

वीक्षस्वेति परं पदं च नियतं कालक्रमात् दास्यति ॥

நின்று நின்று பலநாள் உய்க்குமில்வுடல் நீங்கிப் போய்
சென்று சென்றாகிலும் சன்மம் கழிப்பானெண்ணி
ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு
என்றுமென்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே?

10

स्थायंस्थायमनेककालमुदितस्वातन्त्र्यमेतद्वपुः

त्यक्त्वापि बहूनीत्य दिवसान् ज्ञात्वाऽपि मोक्तुं जनिम् ।

वांछित्वा जगदेकबुद्धि सृजतोऽजस्रं तदीयस्य मे

रोचेतेतरसंस्तुतिः किमु सदापीतः परं तत्कवेः ॥

*...त्सुको मायाधीननरान् च वक्तुमपि किं शक्तोऽस्मि मज्जिह्वया" इति पाठान्तरम् ।

ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு
 ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
 ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள் இவையுமோர் பத்து
 ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே.

11

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

रम्यस्थानादियोगात् अमितविभवतः सत्पथप्रापकत्वात्
 सम्यक्सायुज्यदानात् अनघवितरणात् सर्वशेषित्वचिह्नात् ।
 प्रख्याताख्यासहस्रैः अवतरणरसैः भुक्तिमुक्त्याभिमुख्यात्
 त्रैलोक्योत्पादनाच्च स्तुतिविषयतनुं व्याहरन्निन्दितान्यः ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

श्लाघ्यस्वार्हमहागुणस्य विषये कृष्णस्य सूरिशितुः
 श्लाघ्यस्वार्हमहागुणाढ्यकुरुकाधीशशठारेः कृतौ ।
 श्लाघ्यस्वार्हमहागुणेऽत्र दशके चास्मिन् सहस्रेऽतुले
 *श्लाघ्यस्वार्हमहागुणेऽभ्यसनतो दक्षस्य न स्याज्जनिः ॥

*“श्लाघ्यस्वार्हमहागुणेऽभ्यसनतश्चक्षुः न स्याज्जनिः” इति च पाठान्तरम् । उभयत्राऽपि अभ्यसनतः
 इत्यत्र सार्वविभक्तिकस्तसि । अभ्यसने इति यावत् ॥

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து—பத்தாம் திருவாய்மொழி

சன்மம் பலபல

திருவாய்மொழிப் பாவகை—அறுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम्—स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு—வடிவழகை
அனுபவிக்கும் அடியவர்களின் பாவங்களை நீக்கும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः—अघशमनतनुमत्त्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(प्रसङ्गकम्) इतरकविर्वनो नरनुतिर्ममात्मनो

हतिरिह नो हि जन्मसुषमारतो हरेः ! ।

क्षतिरपि केति मे कुत इति स्वलाभतः

परममुदं प्रपद्य शठकोप एधते ॥

சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம் வில்
ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வான் தண்டுகொண்டு புள்ளூர்ந்துலகில்
வண்மையுடைய அரக்கர் அசுரரை மாளப்படை பொருத
நன்மையுடையவன் சீர் பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவிலனே.

कृत्वा नानावतारान् बहिरुदितवपुः शङ्खचक्रे च शार्ङ्गम्

दीप्तं खड्गं च दीप्तं मुसलमपि गदामुद्रहन् रुढताक्ष्यम् ।

लोके सञ्चार्यं वीरासुरनिशिचरसंनाशसङ्ग्रामकर्तुः

सत्कीर्तेः प्राप्य भाग्यं शुभगुणविनुतावस्मि केनाप्यनूनः ॥

குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச்செந்தாமரைக்கண்
உறைபவன் போல ஓர் யோகு புணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்
கறையணி முக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக்காய்ந்த அம்மான்
நிறைபுகழ் ஏத்திபும் பாடியும் ஆடியும் யானொரு முட்டிலனே.

एत्यान्यूने ततेऽब्धौ बलिफणिनि निजाताम्रम्याब्जदृग्भ्यां

कृष्णस्याप्तवेव निद्रां कमपि कृतवतो योगमुद्रतनकान्तेः ।

त्रोटीमालिन्यभूषं खगपतिमनुसंचार्यदैत्यान् प्रहृतुः

नेतुर्गीत्वा सनृत्यस्तुति गुणमखिलं चास्मि केनाप्यकुण्ठः ॥

முட்டில் பல் போகத்தொரு தனி நாயகன் முவுலகுக்குரிய
கட்டியைத் தேனை அமுதை நன்பாலைக் கணியைக் கரும்பு தன்னை
மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய் முடியாளை வணங்கி அவன் திறத்துப்
பட்டபின்னை இறையாகிலும் யான் என் மனத்துப் பரிவிலனே.

3

अच्छिन्नानेकभोगं त्रिजगदनुगुणैकाद्वितीयाधिनाथं

खण्डं माधवीं सुधां सत्फलमपि सुरयश्चेक्षुखण्डं प्रणम्य ।

मौलौ पुष्पन्मधुसूक् शिशिरशुभतुलस्यञ्चितं तस्य दास्यं

संप्राप्याथाल्पतोऽपि स्वमनसि न कदाप्यस्मि संप्राप्तदुःखः ॥

பரிவின்றி வாணனைக் காத்தும் என்றன்று படையொடும் வந்தெதிர்ந்த
திரிபுரம் செற்றவனும் மகனும் பின்னும்ங்கியும் போர்தொலைய
பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிய மாயனை ஆயனைப் பொற்சக்கரத்
தரியினை அச்சுதனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே.

4

बाणं रक्षायदुःखं त्विति समिति पुरा सायुधं चाभियुक्तं

सुब्रह्मण्याग्निमुखैः त्रिपुरहरहरं तं पराजेतुमाजौ ।

गोपं सञ्चाल्य युध्यत्-छद्युतविहगं मायिनं स्वर्णचक्रं

हर्यक्षं चाच्युतं संश्रित इह कियताप्यस्मि नायासयुक्तः ॥

இடரின்றியே ஒரு நாளொரு போழ்தில் எல்லா உலகும் கழியப்
படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடனேறத்திண்டேர்கடவி
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை
உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரிவனே.

5

अह्येकस्मिन् मुहूर्तेऽप्यखिलजगदतिक्रम्य दुःखं विनैव
 पार्थे विस्तीर्णकीर्तौ सह सुदृढरयं वंदिकेनाधिरूढे ।
 सञ्चार्योऽज्योतिरुद्यन्निजपरमपदे दत्तवन्तं सदेहान्
 विप्रस्यानीय पुत्रान् तमहमुपगतस्सर्वदा दुःखशून्यः ॥

துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே
 துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து
 துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வநிலை உலகில் புகவைக்கும்மான்
 துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமில்னே.

6

ज्योतिः पुञ्जेऽनवद्ये सति सुखिनि निजे शुद्धसत्त्वस्वरूपे
 संभूयात्यन्तदुःखे नरजनुषि दृशो गोचरीभूय चैत्य ।
 कृत्वा *मोहं परत्वं स्थिरमिह दधतः स्वं सुकीर्तर्ममेशः
 कृष्णस्याश्रयंकर्तुस्सुगुणमनुभवन् त्यक्तसर्वापदस्मि ॥

துன்பமும் இன்பமுமாகிய செய்வினையாய் உலகங்களுமாய்
 இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல் வான் சுவர்க்கங்களுமாய்
 மன் பல் உயிர்களுமாகிப் பல பல மாய மயக்குகளால்
 இன்புறும் இவ்வினையாட்டுடையானைப் பெற்று ஏதும் அல்லல் இலனே.

भूत्वा यो दुःखसौख्यात्मकफलकरणं कर्मलोकास्तथा च
 ध्वस्तानन्दोऽग्रजाग्रन्नरकसुखदसद्दीर्घनाकौ च भूत्वा ।
 नित्यानेकात्मवर्ष्मा जगति बहुविधः प्राकृतैर्मोहनेर्म-
 य्यानन्दोत्पादकेदृक्बिहृतिमुपगते खेदलेशोऽपि नास्ति ॥

அல்லலில் இன்பம் அளவிறந்தெங்கும் அழகமர் சூழொளியன்
 அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குகள் ஆகியும் நிற்குமம்மான்
 எல்லையில் சீர் ஞானத்தன் ஞானம்:தே கொண்டெல்லாக்கருமங்களும் செய்
 எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானோர் துக்கமில்னே.

8

निर्दुःखानन्दभूम्ना निरवधिरखिलव्याप्ततेजोमयः श्री-
 सौन्दर्येणापि भूत्वा सरसिजनिलयाभोगमुग्धस्य नेतुः ।
 निस्सीमज्ञानिनस्तां निजमतिमवलम्ब्यैव सर्वस्य कर्तुः
 कृष्णस्याश्रयभूम्नश्ररणमुपगतस्सर्वदुःखत्यगस्मि ॥

துக்கமில் ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல் பெருமான்
 மிக்கபல் மாயங்களால் விகிர்தம் செய்து வேண்டும் உருவுகொண்டு
 நக்கபிரானோடயன் முதலாக எல்லாரும் எவையும் தன்னுள்
 ஒக்க ஒடுங்க விழுங்க வல்லானைப் பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே. 9

निर्दुःखज्ञानतेजोद्युतितनु*तुलसीमालिनं सर्वनाथं
 सोत्कर्षानन्दमाया**विरचितविकृतं रूपमिष्टं दधानम् ।
 नग्नेशब्रह्ममुख्यान् निखिलचिदचितोऽप्येकदात्मोदरान्तः
 निक्षेप्तुं दक्षमीशं ग्रसितुमपि समाश्रित्य नास्म्येव सन्नः ॥

தளர்வின்றியே என்றும் எங்கும் பரந்த தனிமுதல் ஞானமொன்றாய்
 அளவுடையம்புலன்கள் அறியாவகையால் அருவாகி நிற்கும்
 வளரொளியீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தை இருசுடரை
 கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானொன்றும் கேடிலனே. 10

व्याप्तं त्यक्तावसादं प्रथममिह सदा सर्वतो ज्ञानमेकं
 शक्त्याल्पैरिन्द्रियैर्दुर्ग्रहमपि सुमितैः पञ्चभिस्सूक्ष्मरूपम् ।
 ईशं दीप्त्यृद्धमूर्ति विधु-रवि-वपुषं पञ्चभूतात्मकं ***श्री-
 वधिष्णुं कृष्णमेत्याद्भुतमपि पदयोस्सर्वथास्म्यस्तहानिः ॥

கேடில் விழுப்புகழ்க் கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
 பாடலோரா யிரத்துள் இவை பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு, அவன்
 நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடை ஊர்திபண்ணி
 வீடும் பெறுத்தித் தன்முவுலகுக்கும் தருமொருநாயகமே. 11

*“तुलसीसङ्घरं सर्वनाथं” - इति पाठान्तरम् ।

***‘भा’ इति पाठान्तरम् ।

**“विरचितविहृति” इति पाठान्तरम् ।

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

प्रादुर्भावानुभावात् परिजनविभवात् पावनालङ्क्रियत्वात्
 जैत्रव्यापारयोगात् अघटितघटनात् देवभावप्रसिद्धेः ।
 आश्चर्यक्रीडनत्वात् सरसिजनिलयानन्दनाच्छन्दवृत्तेः
 ऐश्वर्यव्यक्तिमत्त्वात् अधश्मनतनुं केशवं व्याजहार ॥
 एवं सौन्दर्यभूम्ना तनुविहितजगत्-कृत्यसौभाग्ययोगात्
 स्वेच्छासेव्याकृतित्वात् निखिलतनुतयोन्माददानार्हकान्त्या ।
 लभ्यार्चिवैभवत्त्वात् गुणरसिकगुणोत्कर्षणादक्षकृष्ट्या
 स्तुत्यत्वात् पापभङ्गात् शुभसुभगतनुं प्राह नाथं तृतीये ॥

(प्रतिबिम्बलहरी)

निर्नाशोत्तुङ्गकीर्तिं प्रति शठरिपुणा केशवं प्रोक्त एषा-
 तुल्ये गाथासहस्रेऽधिकुरुकमतुला पंक्तिरस्याः पटूनाम् ।
 पाठे देश्यंश्च पौरंस्सबहुमति चरणं प्रेक्षितं शं च दत्त्वा
 मोक्षं प्रापय्य लोकत्रयनिजसुमहैश्वर्यमप्येष दद्यात् ॥

॥ इति तृतीयशतकं संपूर्णम् ॥

॥ श्रीमते वात्स्यवेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते वात्स्यसुन्दरार्यमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि-साक्षात्स्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते वात्स्यवरददेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते कुरुकेश्वराय नमः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्रीमते वकुलभूषणाय नमः ॥

॥ श्रीमते सुवर्णलक्ष्मीघरनवनीतनटस्वामिने नमः ॥

